

11

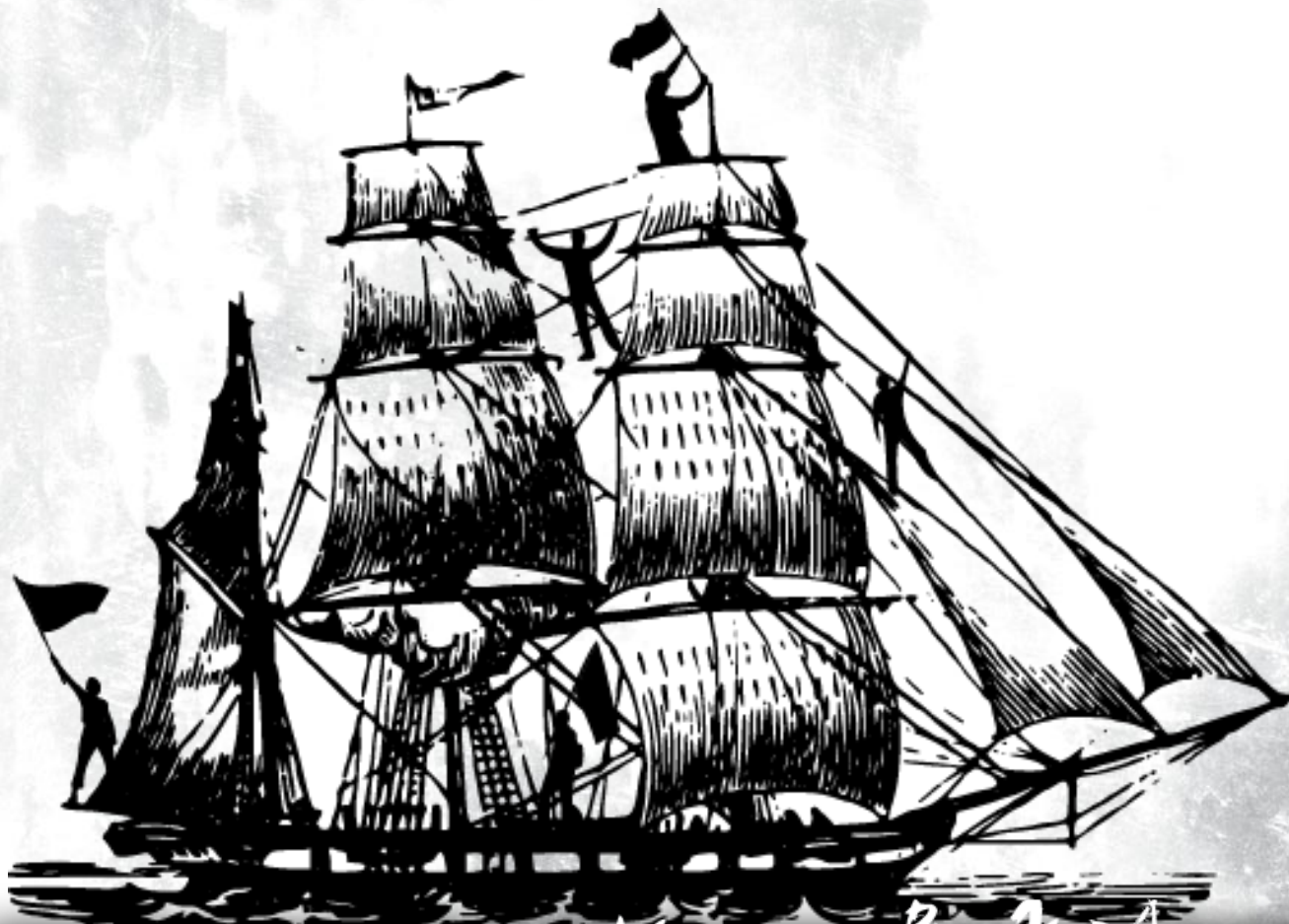

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ - ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

ΤΟ ΦΡΑΣΙΣΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Η ιστορία του, η σύγχρονη διάσταση
και η απάντηση της Αριστεράς

Ενωτική πρωτοβουλία

φοιτητών/πολυτεχνείου/κρήτης

«Το παλιό πεθαίνει, το καινούργιο πασχίζει να γεννηθεί, ζούμε στην εποχή των τεράτων...»

Τα παραπάνω λόγια αντιπροσωπεύουν πλήρως την περίοδο στην οποία ζούμε. Η άνοιξη των κοινωνικών αγώνων και η αντίδραση του λαού ενάντια στην εξαθλίωση και την φτώχεια δείχνουν ότι το σύστημα δεν μπορεί να σταθεί με τους όρους που το είχαμε γνωρίσει μέχρι τώρα. Αυτό όμως που μένει ανοικτό και είναι και το μεγάλο στοίχημα για το φοιτητικό και το εργατικό κίνημα είναι τι θα δημιουργηθεί μέσα από τα ερείπια του "παλιού". Σε τέτοιες ιστορικές στιγμές ανοίγονται δυο δρόμοι. Ο ένας είναι αρκετά ελπιδοφόρος και μπορεί να οδηγήσει στη δημιουργία ενός επαναστατικού και μαζικού κινήματος που θα αλλιάξει την παρούσα κοινωνική κατάσταση ολοκληρωτικά, ενώ ο άλλος σε ένα ακόμα πιο βαθύ κοινωνικό μεσαίωνα στον οποίο θα έχει πρωταγωνιστικό ρόλο ο φασισμός.

Η αυταρξικοποίηση του κράτους τα τελευταία 2 χρόνια εν μέσω οικονομικής κρίσης έχει ενισχύσει την εδραίωση φασιστικών αντιλήψεων. Είναι κοινός τόπος όλων ότι τα τελευταία δύο χρόνια η αστική τάξη μέσω των κυβερνήσεων, έχει επιβάλει σκληρά μέτρα και γκρέμισε τις κατακτήσεις ολόκληρων αιώνων με μοναδικό σκοπό την διασφάλιση της εξουσίας της πάνω στον εργαζόμενο λαό και την προστασία της κερδοφορίας της. Πλέον είναι αδύνατο εν μέσω μιας τόσο βαθιάς οικονομικής κρίσης να υπάρξουν παραχωρήσεις από την πλευρά του κεφαλαίου ως ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο το οποίο θα ενσωματώνει νεολαία και εργαζομένους. Η πραγματικότητα αυτή οδηγεί τις κυβερνήσεις να επιλέγουν μια σφοδρή αντιπαράθεση με τους τελευταίους η οποία αποτελεί ένα μείγμα πολιτικής και οικονομικής βίας. Μέσα σε μια τόσο οξυμμένη κατάσταση είναι αδύνατο το κεφάλαιο να βρει συμμάχους στους εργαζομένους και στην νεολαία, κάτι που αποδεικνύεται και από μια σημαντική άνοδο στις κινηματικές διεργασίες με τις πηλατίες και τις απεργίες να δεσπόζουν τον τελευταίο χρόνο. Μηροστά στην απειλή ενός μαζικού κινήματος, το κράτος αντιδραστηκοποιείται και προσπαθεί με κάθε τρόπο να τρομοκρατήσει το λαό, εξαπολύοντας σκληρή καταστολή στους δρόμους και εφαρμόζοντας σκληρά οικονομικά μέτρα που καταλύουν το δικαίωμα στην ζωή.

Η αντιδραστική αυτή μετάλλαξη του κράτους και των μηχανισμών του έχει συμβάλει στην άνοδο των ακροδεξιών φαινόμενων τον τελευταίο καιρό με πιο χαρακτηριστική την άνοδο της Χρυσής Αυγής στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές. Κάποιοι βασικοί παράγοντες που ενίσχυσαν τον φασισμό και ταυτόχρονα υπήρξαν επιλογές των κυβερνήσεων την τελευταία περίοδο είναι οι εξής:

>> Το αστικό μπλοκ εξουσίας στην προσπάθεια του να αποτάξει από πάνω του την ευθύνη για την εξαθλίωση του λαού και την ανεργία, διαμορφώνοντας την κοινή συνείδηση με τέτοιον τρόπο που να μην στρέφεται εναντίον του, βρήκε στο πρόσωπο των μεταναστών τον βασικό υπαίτιο (επί της ουσίας το εξιλαστήριο θύμα). Η ανάδειξη του μεταναστευτικού ζητήματος και της απειλής των μεταναστών τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα είχε πρωταγωνιστικό ρόλο στην πολιτική του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, με το ΛΑΟΣ να παίζει καταλυτικό ρόλο στο παραπάνω ζήτημα. Σαν το πιο δεξιό

κοινοβουλευτικό κόμμα (μέχρι πρότινος) ήταν αυτό που έβαλε πρώτο το ζήτημα του μεταναστευτικού και παράλληλα έθεσε και την ατζέντα αντιμετώπισης του. Όλα τα παραπάνω δεν θα μπορούσαν να γίνουν πράξη χωρίς την συμβολή της ΕΕ που με πολλά νομοθετήματα έθετε τους μετανάστες εκτός πολιτικής και οικονομικής ζωής κάθε ευρωπαϊκής χώρας. Ο πιο χαρακτηριστικός νόμος που αποδεικνύει την στάση της ΕΕ απέναντι στους μετανάστες είναι το Δουβλίνο II, σύμφωνα με το οποίο η Ελλάδα μετατρέπεται στη φυλακή τους καθώς δεν έχουν την δυνατότητα να μετακινηθούν σε χώρα της προτίμησής τους. Η εικόνα ολοκληρώνεται με εξαγγελίες του Χρήστου Παπουτσή για έναν

σιδερένιο φράκτη 12,5 χιλιομέτρων στα σύνορα, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και τα άγρια πογκρόμ εναντίον τους.

>> Την τελευταία περίοδο υπήρξε μια έντονη κινητοποίηση του κόσμου ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης. Η ριζοσπαστικοποίηση των εργαζομένων και της νεολαίας είχε δύο βασικές πλευρές. Από την μια μέσα από τις μεγάλες διαδηλώσεις φάνηκε ότι ο λαός δεν φοβήθηκε την παρουσία των ΜΑΤ και σε πολλές περιπτώσεις επέλεξε την ευθεία σύγκρουση με τις μονάδες καταστολής. Από την άλλη, υπήρξε και μια σημαντική αναβάθμιση στην πολιτική συνειδητοποίηση των εργαζομένων οι οποίοι υιοθέτησαν πιο ριζοσπαστικά πολιτικά αιτήματα που ήταν επικίνδυνα για το σύστημα. Απέναντι σε αυτή την κατάσταση η μόνη λύση ήταν η χρήση ωμής βίας από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς με πιο ακραία περίπτωση αυτή του θανάτου ενός διαδηλωτή στην απεργία της 20ης Οκτώβρη.

>> Στο σχέδιο τρομοκράτησης και πειθάρχησης του αγωνιζόμενου λαού εντάσσεται και η ποινικοποίηση κάθε μορφής αγώνα από την απεργία μέχρι και την συμμετοχή σε μια διαδήλωση. Πιο πρόσφατο και κραυγαλέο παράδειγμα αποτελεί η ποινικοποίηση της μεγαλειώδους απεργίας των Χαλυβουργών που κρίθηκε παράνομη ενώ δεν ξενάμε και τις εκατοντάδες συλλήψεις και προσαγωγές διαδηλωτών.

>> Στα πλαίσια της αντιδραστικής μετάλλαξης τους κράτους αποκτά περίοπτη θέση η οικονομική βία με τα σκληρά μέτρα που επιβάλλονται από το μνημόνιο να εξωθούν μεγάλο μέρος του λαού στην εξαθλίωση. Εξαιτίας αυτής της κοινωνικής συμπίεσης μπαίνει ένα βασικό δίλημμα στον εργαζόμενο κόσμο. Ή θα επιλέξει τον συλλογικό αγώνα με στόχο την ανατροπή της υπάρχουσας κοινωνικής πραγματικότητας ή θα επιλέξει να ενσωματωθεί σε αυτήν κι απλά να επιβιώσει. Όμως η έλλειψη παραστάσεων νίκης από λαϊκές διεκδικήσεις σε συνδυασμό με την καταστολή τόσο σε επίπεδο δρόμου όσο και σε επίπεδο πολιτικής και οικονομικής ζωής, ενισχύουν τον ατομικό δρόμο και την αποστροφή από συλλογικές διαδικασίες.

>> Τελευταίος και καταλυτικός παράγοντάς στην ενίσχυση του φασιστικού φαινομένου είναι ο ρόλος των ΜΜΕ. Την τελευταία περίοδο τα ΜΜΕ έχουν εξαπολύσει μια χυδαία προπαγάνδα ενάντια σε όλες τις αριστερές δυνάμεις, δαιμονοποιώντας κάθε ιδεολογία που τάσσεται ενάντια τους. Αναπτύσσουν μια καταστροφολογία θέτοντας εκβιαστικά διλήμματα όπως "ευρώ ή χάος". Το κλίμα τρομοκρατίας που εντέχνως στήνεται παρουσιάζει το ενδεχόμενο μιας διαφορετικής κοινωνικής πορείας ως πιο καταστροφικό και επικίνδυνο για τον λαό απ' ότι η συνέχιση της ίδιας πολιτικής.

Τα παραπάνω συμπυκνώνουν το φαινόμενο του **εκφασισμού της κοινωνίας** όπου πιο ξεκάθαρα από ποτέ βλέπουμε τον ίδιο τον κρατικό μηχανισμό να ενσωματώνει και να ενισχύει ακόμη και παρακρατικές λογιές, με την ταυτόχρονη περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Η προσπάθεια του πόλου του κεφαλαίου να κυριαρχήσει αυτού της εργασίας μέσω της κατάργησης λαϊκών κατακτήσεων και ελευθεριών, οδηγεί ένα κομμάτι της κοινωνίας σε απαξίωση της δημοκρατίας. Αυτό που μας έχει διδάξει η ιστορία είναι ότι τα φασιστικά καθεστώτα έχουν δημιουργήσει στρατιωτικές χούντες που καταπίεσαν την εργατική πλειοψηφία, υπέρ της κυρίαρχης τάξης. Το πραγματικό επίδικο όμως είναι ο αγώνας για διεύρυνση της δημοκρατίας στα πλαίσια της προάσπισης των λαϊκών αγώνων.

ΜΕΡΙΚΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Ιστορικά ο φασισμός έκανε την εμφάνιση του μέσα σε ένα κλίμα πλήρους αδυναμίας της κυρίαρχης τάξης να διατηρήσει την υπάρχουσα κατάσταση τόσο στο πεδίο της οικονομίας όσο και της κοινωνίας. Το **1919** στην Ιταλία ο Μουσολίνι ιδρύει το φασιστικό κόμμα Fasci de Combattimento (Πυρήνες του Αγώνα), το οποίο αν και δεν καταφέρνει να μπει στη βουλή αμέσως, αναλαμβάνει δράση εναντίων των Ιταλών εργατών και κερδίζει τη στήριξη του Ιταλικού κεφαλαίου. Παράλληλα ο Χίτλερ, καταλαμβάνει θεσμικό ρόλο στο γερμανικό κράτος και προετοιμάζει έτσι το έδαφος για την πλήρη επικράτηση του φασισμού τόσο σε ιδεολογικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο.

Οι πραγματικές αιτίες που οδήγησαν στην άνοδο και εγκαθίδρυση του φασισμού-ναζισμού

Όπως ήδη αναφέραμε η οικονομική κρίση φέρνοντας την εξαθλίωση στις πλατιές λαϊκές μάζες, δημιούργησε μια κοινωνία χωρίς προοπτική. Ο εθνικοσοσιαλισμός εκμεταλλεύτηκε την απουσία θετικού προτάγματος και αναρριχήθηκε στην εξουσία παραπλανώντας το λαό καπηλεύοντας σοσιαλιστικά προτάγματα(τα οποία στη συνέχεια βέβαια τα απεμπόλησε και έδειξε το πραγματικό αυταρχικό του πρόσωπο) αλλά και αναδεικνύοντας το όραμα ενός έθνους-κράτους που θα κυριαρχήσει παγκόσμια.

Αποτέλεσε **στρατηγική επιλογή της αστικής τάξης**, προκειμένου να διασφαλίσει τα συμφέροντα της και να ξεπεράσει την κρίση. Ήταν η προσπάθεια να ορθωθεί το "αντίπαλο δέος" απέναντι στη Σοβιετική Ένωση και στο κομμουνιστικό κίνημα που γνώριζε ιδιαίτερη άνοδο εκείνη την περίοδο. Η αδρανής και χρεοκοπημένη κατάσταση του τότε επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος στη Γερμανία τροφοδότησε την άνοδο του Χίτλερ.

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν προϊόν τόσο της ανόδου του Χίτλερ όσο και των σχεδίων της αστικής εξάπλωσης του φασισμού παγκοσμίως και κατάφερε να βάλει φρένο στα ιμπεριαλιστικά σχέδια της Αμερικής. Στην Ελλάδα ο αγώνας αυτός εκφράστηκε μέσα από τον **ΕΑΜ-ΕΛΑΣ** που στις γραμμές του συντάχθηκε το σύνολο του αγωνιζόμενου λαού και αποτέλεσε πυρήνα αντίστασης σε πανευρωπαϊκό επίπεδο με το πρώτο σαμποτάζ στην κατεχόμενη Ευρώπη να γίνεται στο αεροδρόμιο του Καστελίου. Ο ηρωικός αυτός αγώνας εξαπλώθηκε με αποτέλεσμα το τσάκισμα του φασισμού και τον διωγμό του κατακτητή.

Παρ' όλη την ιδεολογική και πολιτική ήττα του φασισμού στον Β' παγκόσμιο πόλεμο, στο σήμερα όπου η κρίση κάνει και πάλι την εμφάνισή της (ως αναπόσπαστο κομμάτι της καπιταλιστικής λειτουργίας των μέσων παραγωγής) η τάση εκφασισμού της κοινωνίας ξαναβγαίνει στο προσκήνιο. Σήμερα, το διεθνές μπλοκ εξουσίας με τρανταχτό παράδειγμα την **Ευρωπαϊκή Ένωση** προσπαθώντας να ξεπεράσει την κρίση, χρησιμοποιεί ακόμα πιο **ολοκληρωτικές και αντιδραστικές πολιτικές**. Έτσι τρέφονται και αναπτύσσονται οι ακροδεξιές φωνές που υπάρχουν στο εσωτερικό κάθε χώρας με αποτέλεσμα την άνοδο του φασιστικού ρεύματος σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Προσπαθώντας πλέον να υιοθετήσουν ένα Ευρωπαϊκό προφίλ εντοπίζουν τον καινούργιο εχθρό στον μουσουλμανικό κόσμο προτάσσοντας στο πρόγραμμα τους το ιδεολόγημα της προάσπισης της ευρωπαϊκής κουλτούρας. Γι' αυτό και η πολιτική τους συνολικά δεν τάσσεται ενάντια στις επιταγές της ΕΕ αλλά αντίθετα προωθεί και ενισχύει την νεοφιλελεύθερη στρατηγική της.

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»

Κύριος εκφραστής αυτής της ακροδεξιάς τάσης στη χώρα μας είναι το **νεοναζιστικό κόμμα της Χ.Α.** του οποίου η ιδεολογία, πηγάζει από τις ναζιστικές θέσεις και τη νεολαία της ΕΠΕΝ και μετουσιώνεται σε δολοφονικές επιθέσεις σε αγωνιστές και μετανάστες.

Η ΧΑ όμως την στιγμή που αποφασίζει να γίνει ένα κόμμα που συμμετέχει στις εκλογές, αποκρύπτει τα βαθιά **ναζιστικά – παρακρατικά της στοιχεία**, και μεταλλάσσεται σε ένα κόμμα με εξανθρωπισμένο προφίλ και με νομιμοποιημένες ακροδεξιές θέσεις, πιο εύπεπτες για την κοινή γνώμη. Στο πολιτικό κενό που άφησαν τα κόμματα της καθεστωτικής δεξιάς υιοθετώντας πλήρως την νεοφιλελεύθερη πολιτική ιδεολογία η Χρυσή Αυγή βρήκε εύφορο έδαφος για την προπαγάνδισια ακροδεξιών θέσεων σε σχέση με το μεταναστευτικό, την εγκληματικότητα στο κέντρο της Αθήνας και το Μακεδονικό ζήτημα. Με το ξέσπασμα της κρίσης το νεοφιλελεύθερο μπλοκ επιτίθεται έντονα στα συμφέροντα της εργαζόμενης πλειοψηφίας και στην προσπάθεια του να συμπιέσει και να τρομοκρατήσει περισσότερο τα λαϊκά στρώματα δίνει πάτημα στην ΧΑ. Η τελευταία ως ένα μειοψηφικό ρεύμα στην Ελληνική κοινωνία εφαρμόζει το **ρατσιστικό, φασιστικό και αντικομμουνιστικό** της περιεχόμενο, οργανώνοντας πογκρόμ ενάντια σε μετανάστες, επιθέσεις σε αγωνιστές της αριστεράς και περιορίζει τη δράση της σε επίπεδο συμμορίας.

Το **κάψιμο του Στεκιού Μεταναστών Χανίων**, η τρομοκρατική επίθεση σε εκπαιδευτικό στα Χανιά επειδή έκανε μαθήματα σε μετανάστες, η επίθεση σε φοιτητές στην φιλοσοφική Αθηνών, η καθημερινή της δράση στον **Άγιο Παντελεήμονα** και η αгаστή συνεργασία με τις δυνάμεις καταστολής στην πορεία της **25ης Μαρτίου**, είναι κάποια χαρακτηριστικά παραδείγματα της παρακρατικής της φύσης.

Στο πέπλο της κοινωνικής εξαθλίωσης και της αναπτυσσόμενης, λόγω της κρίσης, εγκληματικότητας, η ΧΑ αφενός προσπαθεί να εδραιώσει τον κοινωνικό της ρόλο, οργανώνοντας συσσίτια σε άνεργους Έλληνες και προσφέροντας προστασία από τους μετανάστες. Αφετέρου, στον πολιτικό της λόγο, προσπάθησε προεκλογικά να υψώσει μια αντιμνημονιακή φωνή και να καρπωθεί την οργή του Ελληνικού λαού. Συγκεκριμένα, στην πολιτική της πλατφόρμα για έξοδο από την κρίση κάνει λόγο για καταγγελία του μνημονίου και τάσσεται ενάντια στους πολιτικούς που το ψήφισαν και το εφάρμοσαν, ανάγοντας το ζήτημα προσωποκεντρικά και όχι πολιτικά, αφού δεν

λέει κουβέντα για το ότι αυτές οι αποφάσεις πάρθηκαν για την εξυπηρέτηση του εγχώριου και διεθνούς κεφαλαίου. Αναπτύσσοντας μια ρητορεία φαινομενικά υπέρ του Έλληνα εργαζόμενου κρύβει τη βαθιά συστημική της φύση καθώς αρκείται στην αντικατάσταση των θέσεων εργασίας των μεταναστών από Έλληνες, ενώ δεν αγγίζει καθόλου το ζήτημα των παραγωγικών σχέσεων και της αναδιανομής του πλούτου προς όφελος των εργαζομένων παίρνοντας ξεκάθαρη θέση υπέρ των κεφαλαιοκρατών. Ένα τρανταχτό παράδειγμα, είναι η ανάληψη της για το ζήτημα του χρέους όπου προτείνει τον «λογιστικό έλεγχο» και την καταγγελία του «παρανόμου και επαχθούς» κομματιού του, όχι όμως την άρνηση πληρωμής του συνόλου του. Η «καταγγελία» που προτείνει η ΧΑ, μπορεί ως μέθοδος να επιφέρει μόνο την επαναδιαπραγμάτευση του – με πιθανή διαγραφή κάποιου μέρους του. **Όσο για το υπόλοιπο, δεν κάνει καμία αναφορά, το οποίο δεν μπορεί παρά να σημαίνει ότι είναι υπέρ της αποπληρωμής του με ότι αυτό συνεπάγεται.**

Το ανεβασμένο ποσοστό της ΧΑ στις τελευταίες εκλογές, μπορούμε να το εκλάβουμε σαν μια προσπάθεια από ένα κομμάτι της κοινωνίας να εκφράσει την αγανάκτηση του προς το πολιτικό σκηνικό με στρεβλά όμως χαρακτηριστικά. Μετεκλογικά αυτό μπορεί να σημαίνει τη νομιμοποίηση της πολιτικής της ΧΑ στην κοινωνική συνείδηση, **καθώς η Χρυσή Αυγή καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες να κρύψει το παρακρατικό της προφίλ**, ενώ στην πραγματικότητα συνεχίζει να δρα με τις ίδιες πρακτικές.

Το σύστημα στην παρούσα συγκυρία επέλεξε να σιγοντάρει την άνοδο της ΧΑ αποβλέποντας σε μια ενσωμάτωση συνθηματολογίας και πρακτικής, απαραίτητα στοιχεία για την διασφάλιση της εφαρμογής του σχεδίου που έχει θέσει επί τάπητος. Τα ανεβασμένα ποσοστά όμως που δείχνουν μια στροφή στην κατά φαινόμενο αντιμνημονιακή ακροδεξιά ανάγκασαν το αστικό μπλοκ εξουσίας, κυρίρχα μέσα από τα ΜΜΕ, να αναδείξει και πτυχές της πραγματικής τους πολιτικής φύσης στο ενδεχόμενο να πάρουν μεγαλύτερες διαστάσεις απ' όσο οι δυνάμεις επιβολής του μνημονίου και του ΔΝΤ επιθυμούν. **Έτσι τα ΜΜΕ εξυπηρετώντας αυτά τα συμφέροντα επιχειρούν να εξισώσουν τις ακροδεξιές-ναζιστικές αντιλήψεις με αυτές της αριστεράς και να διαχωρίσουν τις νεοφιλελεύθερες δυνάμεις ως πιο "δημοκρατικές"**. Με αυτόν τον τρόπο κάθε ριζοσπαστική και ρηξιακή με το σύστημα λογική, ταυτίζεται με αυτή του φασισμού δημιουργώντας έτσι μια χυδαία αποστροφή προς τις κινηματικές δυνάμεις που έχουν περιέλθει δυναμικά στο προσκήνιο. Γι' αυτό και ο πραγματικός διαχωρισμός δεν πρέπει να γίνεται με τους όρους του συστήματος, αλλά με τα συμφέροντα που εξυπηρετεί η κάθε πολιτική δύναμη. Έτσι οι δυνάμεις της ακροδεξιάς τόσο προγραμματικά όσο και με τη στάση τους εξυπηρετούν τις ανάγκες του κεφαλαίου ενώ οι δυνάμεις της αριστεράς εξυπηρετούν τις ανάγκες του λαού.

Σε αυτή τη κρίσιμη περίοδο, η μάχη ενάντια στο φασισμό αποτελεί βασική αιχμή κάθε ριζοσπαστικής φωνής και αντίληψης. Είναι λοιπόν προϋπόθεση για το αντιφασιστικό κίνημα να αναδείξει τις πραγματικές ρίζες του φασισμού που προέρχονται από το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα. Ενώ το φασιστικό φαινόμενο χρίζει και μιας αυτοτέλειας που θα αναχαιτίσει την ανάπτυξη συγκεκριμένων λογικών και πρακτικών επικινδύνων για την κοινωνία, η πραγματική και ουσιαστική λύση θα συνδέσει την **αντιφασιστική με την αντικαπιταλιστική πάλη**.

Η λύση αυτή περνάει μέσα από ορισμένους κόμβους. Αρχική και αναγκαία συνθήκη είναι ο κόσμος να μην ενσωματώσει την κάθε μορφή τρομοκρατίας, κάτι που θα τον αδρανοποιήσει, αλλά να βγει δυναμικά στο δρόμο του αγώνα. Μόνο μέσα από τις συλλογικές και κινηματικές διαδικασίες θα μπορέσει να κατανοήσει τα πραγματικά αίτια της σημερινής κατάστασης, μακριά από τη λογική που θέλει τον πιο αδύναμο ως και τον υπαίτιο για την κοινωνική εξαθλίωση. Σπάζοντας έμπρακτα τον ατομικό δρόμο γίνεται δυνατή και η διασφάλιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών του λαού και του κινήματος και σε αυτό

πρωταγωνιστικό ρόλο πρέπει να παίξουν οι δυνάμεις της αριστεράς. **Η συνεισφορά των ριζοσπαστικών δυνάμεων καθ' όλη τη διάρκεια του κομμουνιστικού κινήματος έχει αφήσει παρακαταθήκη αγώνα και εμπειρία διασφάλισης των κινηματικών πρακτικών και πολιτικών διεργασιών, την οποία οφείλει να αναδείξει και να μπολιάσει με τις ηλστικές ησικές μάζες.**

Η αντιμετώπιση του φασισμού μέχρι πρότινος είχε ως κύριο χαρακτηριστικό την αυτοτέλεια της δράσης των διάφορων ριζοσπαστικών δυνάμεων, είτε μόνο με φυσικούς όρους στο δρόμο, είτε με μεμονωμένα προγραμματικά αντεπιχειρήματα, αποτυγχάνοντας να αναχαιτίσει την άνοδο του ρεύματος αυτού. Είναι σημαντικό η απάντηση απέναντι στο φασισμό να δοθεί μέσα από ένα ευρύτερο αγωνιστικό μέτωπο το οποίο θα έχει αντικαπιταλιστική κατεύθυνση ερχόμενο σε συνολική και ευθεία σύγκρουση με την πολιτική του φασισμού, αναδεικνύοντας το συστημικό του χαρακτήρα. Η ύπαρξη τέτοιων αντιλήψεων όμως, είτε αυτές είναι περιορισμένες είτε δημιουργούν ένα ρεύμα μέσα στην κοινωνία, αποτελούν κίνδυνο τόσο για αυτήν όσο και για το λαϊκό κίνημα. Πέρα από την πολιτική απομόνωση τους λοιπόν, χρειάζεται και η ρηξιακή και κινηματική αντιμετώπιση των φυσικών εκφραστών τους.

Σε τέτοιες περιόδους το διακύβευμα είναι να γαλουχηθεί και να αναπτυχθεί στην κοινωνία ένα θετικό πρόταγμα που θα την οδηγήσει στο δρόμο της αντίστασης, στο δρόμο που χάραξαν οι αγωνιστές στο Καστέλι, που χάραξε ο Άρης Βελουχιώτης και οφείλουν να χαράξουν τα λαϊκά κινήματα απέναντι στη σύγχρονη φασιστική απειλή.

ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΟ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟ ΘΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

